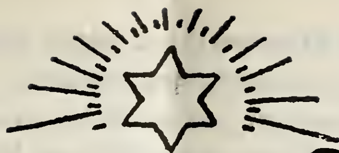

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1920 | 69. AARGANG

NOGLE BETRAGTNINGER OVER „VISDOMSORDET“.

(Sluttet.)

I kender den Historie i Faust, hvor der dannes en Sammensværgelse for at fange den yndige Margrethe, som skal gives til Faust, for at Mefistofeles's Løfte kan opfyldes. I husker, hvis I har set Skuespillet, hvorledes Faust og Mefistofeles lurede paa de Steder, hvor hun plejede at spadsere. De ser paa hende, da hun gaar ind i Kirken, og da hun gaar ud, og Faust er utaalmodig efter at besidde hende, men Mefistofeles lader ham forstaa, at han maa være taalmodig. »Hun er saa befæstet, at vi ikke kan overvinde hende endnu. Vi maa finde en eller anden Vej ind i hendes Fæstning. Vi maa finde en eller anden Londør, hvorigennem vi kan gaa ind, thi hvis hun vedbliver at være saa befæstet, er hun urørlig for os.« De spejder og passer paa og opdager tilsidst: Forfængeligheden. Juvelerne bliver anbragt i Haven, hvor hun kan finde dem tillige med Spejlet, i hvilket hun kan se og beundre sig selv med Juvelerne paa. Hendes eneste Svaghed maaske. Den

blev opdaget ved Fristelse. Den Svaghed fik hendes Fæstning til at falde; da den først blev betraadt, maatte den, hvor vel befæstet den end var paa alle Sider, overgive sig og falde.

Jeg siger eder, at han, som ødelægger Menneskenes Sjæle, ikke er død. Det er lykkedes os at gore nogen Fremgang i Kampen mod ham. Vi har standset Salget af Spiritus, gjort det ulovligt, og nogle af os er faldet i Sovn i Rækkerne og tror, at Slaget er vundet, men det er ikke Tilfældet. Den Magt, vi har at kæmpe imod, er i høj Grad vaagen og samler nu sine Stridskræfter for at bestige Guds Sonners og Dotres Borg og vinde dem i sin Magt, og han anbringer sine Fristelser for at de, som er svage, maa falde. Det bedrover mig at maatte sige, at Forbruget af Tobak er i Tiltagen. Der gores forogede Anstrengelser af dem, som har til Hensigt stadig at vedblive med denne Trafik, for at erholde Vinding samtidig med, at de nedbryder deres Brødres Legeme. De har til Hensigt at begynde en mægtig Kamp, og det bør os at ifore os Rustningen og kæmpe Kampen med fast Beslutning om at vinde og udrydde denne Fjende, som allerede har udlagt sine Snarer og har fundet Vej til vore unges Hjerter, saa de har givet efter for Fristelsen paa Trods af deres Forældres Formaninger og Guds Bud og har begyndt at bruge det, som vil skade dem og maaske hidfore deres evige Fortabelse.

Jeg onsker at klarlægge for Eder, mine Brødre og Sostre, at vi ikke vil slippe fri for vore Vaners Magt, naar Doden kommer. Tro ikke, at vi vil komme op fra Graven befriede for alle lystne Ønsker og Begær. Dette vil kun naas gennem vor egen Kamp, vor egen Stræben, vor egen bestemte Beslutning om at tjene Gud og holde hans Bud. Vi vil stadig have den uovervundne Part af vor Natur at overvinde og besejre, og den vil kunne holde os tilbage i lang Tid, for vi faar Lov til at komme frem i Opstandelsen fra de dode og nyde Frihed og Uangribelighed fra Følgerne af vor Synden og Gøren forkert paa Jorden.

Jeg vil appellere til Eder, I unge Piger. I er vor storste

Hjælp i denne Kamp. Jeg husker fra mine unge Dage et Mundheld, som gik blandt Zions Døtre, »Læber, som har rørt Tobak, skal aldrig røre mine«. Jeg kunde lide at kalde dette Mundheld til Live igen. Lad det blive en Del af vort Krigsraab. Jeg tror ikke, der i Verden findes nogen Indflydelse saa stor som den, de unge Piger i denne Kirke udover over de unge Mænd. De vil gøre omtrent alt for Eder. De vil gøre mere for Eder, end de vil for deres Fader og Moder. Men hvilken Skam vilde det ikke være, om vore Døtre skulde give efter og se igennem Fingre med Tobaksrygerne, og endnu værre, hvis de selv vilde tage Del i Lasten. I holder i Eders Haand Tusinder af unge Mænds Skæbne, og de vil ære Eder endnu mere, hvis I indtager en bestemt Holdning over for dem, end hvis I undskylder dem og ser igennem Fingre med, at de bryder Guds Befalinger. Jeg beder Eder, kære Søstre, at I vil gaa hjem og samarbejde med Zions Døtre i Eders Wards og Stave og tage den Beslutning, indgaa den Pagt med hinanden, at I ikke vil lade de Læber, som har rørt Tobak, berøre Eders, og at I ikke vil gaa med til at indgaa i det hellige Ægteskabs Baand med en ung Mand, som har forgiftet sit Legeme ved at ryge Tobak.

En ung Mand modtog for kort Tid siden en af Zions mest udvalgte Dotre til Hustru, og efter at de var blevet gift, vendte han tilbage til sin gamle Vane at ryge Tobak. Jeg sagde til ham: »Jeg antager, du selv mener at have ægtet en af de bedste Piger i hele Kirken?« Han sagde: »Det gør jeg absolut.« »Jeg antager, at du ogsaa føler, at hvis der findes nogen særlige udvalgte Aander i den evige Verden, som Herren tænker paa at sende til Jorden paa denne Tid, vilde din Hustru være værdig til at blive Moder til den allerbedste og mest udvalgte?« Han sagde: »Det gør jeg bestemt.« »Men,« bemærkede jeg, »glem ikke, at den, som holder disse særlig udvalgte Aanders Skæbne i sin Haand, skal være meget omhyggelig med, hvor han sender dem, og han vil uden Tvivl sige: Jeg vilde gerne sende denne ædle Aand til hin værdige Kvinde, men

jeg tøver, fordi hendes Mand vil give den ufødte et Legeme paavirket ved Brugen af Tobak, og jeg vil ikke tillade, at denne min udvalgte Søn eller Datter kommer ind i et saadant Slægtskab.« Unge Mænd og Kvinder — lige søger lige. Hvis vi ønsker at drage de reneste og bedste Intelligenser i de evige Verdener til os, maa vi leve som dem og gøre alt saa tiltrækkende som muligt for dem, give dem Tabernakler, som vil være dem værdige og være til deres Glæde. Kanske vi selv paa denne Dag lukker Portene i for os ved vor Ligegyldighed over for denne Befaling fra Gud.

Jeg henleder Eders Opmærksomhed paa Hensigterne med alt dette og ikke paa vor egen individuelle Frelse fra disse Ting alene. Vi har lagt Haand paa at bygge noget, vi har lagt Haand paa at udføre noget. Grunden til, at vore Fædre og Mødre forlod deres Hjem i de fremmede Lande og kom hertil een af en Stad og to af en Slægt, er, at de her kunde oprejse en Efterslægt, der vil blive bedre end den, der gik forud. Her har vi lagt Haanden paa at bygge en Organisation, et Menneskesamfund, der skal blive som et Lys for Verden, Jordens Salt, der skal tiltrække sig Menneskenes Opmærksomhed, saa de skal komme fra Øster og Vester og Nord og Syd og sige: »Kom og lad os gaa op til Herrens Bjerg til Jacobs Guds Hus, og han vil lære os om sine Veje, og vi vil vandre paa hans Stier.«

Jeg takker Gud, fordi der ikke i mine Aarer er overført nogen af disse Ting, hverken fra mine Forældre eller mine Bedsteforældre. Jeg betragter det som den bedste Arv, jeg har faaet, og det vilde være en stor Skam for mig, hvis jeg efter et helt Livs Kamp fra deres Side for at afkaste alle disse skadelige Ting, vilde vende tilbage og vælte mig i Sølen. Hvorledes kan jeg holde Fanen højt, hvorledes kan jeg bygge paa den Grundvold, som er bleven lagt til Overbygningen, saa at det, som var bestemt, kan komme til at ske? Og det, som Gud havde bestemt, var, at vi skulde lægge til det, vore Fædre har udført, ved for vor Part at holde Guds Bud endnu lidt

nøjere og give vore Børn og Bornebørn endnu en Fordel mere, saa at hver Generation kan vokse, gribe Fanen, lofte den endnu højere, indtil vi en skønne Dag kan triumfere i Herlighed og blive det udvalgte Folk paa Jorden, som det var Guds Vilje, vi skulde blive. Vi kan ikke gøre dette, saa længe vi tover, saa længe vi ser gennem Fingre med de Ting, Gud har forbudt.

Maa Herren velsigne os i denne vor værdige Stræben, saa at den maa lykkes os, og vi ikke maa være i Bagtroppen, men være i Spidsen og fore an, som Gud venter det af os, fordi han har givet os saa meget mere end de andre.

(Tale holdt ved Ungdomsforeningens Konference Juni 1920).

VORT LEGEME OG DETS ERNÆRING.

»Sandheden er Kundskab om Tingene, som de var, og som de er, og som de skulde blive. Guds Herlighed er Intelligens. Intelligens forener sig med Intelligens. Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed. Mennesket bliver ikke frelst hurtigere, end det erholder Kundskab.«

Joseph Smith.

Skabelsesberetningerne, hvoraf der i Bibelen findes to, lærer os blandt andet, at Mennesket bør opholde Livet ved at leve af Jordens Frugter. Saaledes lyder Herrens Ord til Adam: »Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabets Træ paa godt og ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder af det, skal du do Døden.«

Vi vil nu i det efterfolgende prove at betragte Menneskets Legeme og dets Behov af Næringsmidler, og sammenholde det med Herrens Ord. Resultatet bliver meget interessant.

Et Menneske af normal Vægt vejer ca. 70 Kilo, hvilke halvfjerdsindstyve Kilo, naar de oploses i deres forskellige Grundstoffer vil blive fordelt som følger:

Ilt	62,8 °/₀
Kulstof	17,2 °/₀
Brint	8,6 °/₀
Kvælstof	2,5 °/₀
Kalcium	2,5 °/₀
Fosfor	1,2 °/₀
Klor	1,2 °/₀
Svovl	0,15 °/₀
Kalium	0,10 °/₀
Natrium	0,10 °/₀
Magnium	0,07 °/₀
Jern	0.07 °/₀

De øvrige ca. 4 °/₀ er Stoffer af ubestemmelig Karakter.

Læg Mærke til den betydelige Vandmængde: Ilt 62,8 °/₀ + Brint 8,6 °/₀ = 71,4 °/₀ Vand. Ilt + Brint er jo nemlig det samme som Vand. Saa længe disse kemiske Stoffer vedligeholdes og staar i det rette Forhold til hinanden, er Mennesket sundt og rask, indtræffer det derimod, at en eller flere mindskes i Kvantitet, indtræffer det unormale, Sygdommen.

Vi staar da overfor Sporgsmaalet: »Hvilke Næringsmidler er bedst i Stand til at tilfore Legemet de nodvendige Stoffer til dettes Opretholdelse?«

Hvis vi spørger en Læge, vil han sige os, at Mennesket ikke er forsynet med Tyggeredskaber eller Fordojelsesorganer, der tyder paa, at det fra Skaberens Haand er bestemt til at være kødædende. Alt tyder paa, at vi er bestemt til at være Planteædere. Ved at ernære sig ved Kødspiser bereder man Vej for de mange forskellige Gigtsygdomme, Curdialgi, Artritis, Akrodyni, Akroparastisi o. s. v. Dr. Alexander Haig fojer Søvnløshed og Humorsyge til. Lad os benytte et Billede: Mennesket behover kun 40 til 60 gr Æggehvidestoffer, og der skal ikke spises saa megen Planteføde, for at dette opnaas, men hvis vi vil naa det samme ved at spise Kod, skal der konsumeres mere, og vi faar da som Regel for

megen Æggehvide, ca. 200 gr; dette har til Følge, at vore Nyrer og Lever skal udføre 4 Gange saa meget Arbejde, og følgelig vil de opslides for tidligt. Kødæggehvide indeholder for megen Slagge, som ikke kan optages af Organismen, men maa skaffes bort gennem Urinen — som Urinstof og Urinsyre.

»Urinsure Diatese« foraarsages af Stoffer, som kaldes »Purinstoffer«. Disse Stoffer omdannes i Legemet til Urinsyre og udskilles i Urinen. Tilføres der imidlertid for mange, ophobes de i Blodet, og saa indtræder Sygdommen.

Her anføres Fødemidler, der indeholder Purinstoffer. Disse er angivet i ctg. pr. Kilo.

Fisk	60—80	ctg.
Oksekød	200	»
Hønsekød	130	»
Brissel	1000	»
Ærter	40	»
Bønner	60	»
Havregryn	50	»
Asparges	20	»
Kaffe	1000	»
Te	2000	»
Kakao	1500	»
Chokolade	500	»

I en Portion Oksekød vil der saaledes findes	330	mg	Purin.
I en Portion Ærter	25	»	»
I en Portion Havregryn	20	»	»
I en Kop Kaffe	100	»	»
I en Kop Chokolade	150	»	»

Disse Tal for en Portion kan naturligvis kun beregnes tilnærmelsesvis; der er jo altid Forskel paa Størrelsen, og Folk spiser heller ikke lige meget. Der dannes i det menneskelige Legeme daglig 500 mgr Purin, disse 500 mgr er vore Nyrer indrettede paa at udskille, men Skaberen har ikke haft til

Hensigt, at vi ogsaa skulde udskille Dyrerigets døde Stoffer.

Her er nogle purinfri Fodemidler: Æg, Mælk, Ost, Smør, Hvedebrød, Ris, Frugt, Kartofler, Grontsager (med Undtagelse af Asparges, der ikke er purinfri).

Af Nydelsesmidler, der benyttes i stor Udstrækning, indeholder Kaffe og Chokolade Purinstoffer, og Kaffe indeholder desforuden 1,2 % Kaffein + 5,8 % Garvestof. Te indeholder 4 % Kaffein + 15 % Garvestof og Chokolade 1,5 % Theobromin, 25 % Stivelse og ca. 80 % Fedtstof. Ammoniak og Potaske benyttes som Forfalsknings-Ingredienser.

Stoffet Kaffein er en Alcaloid og staar som saadan i Række med Morfin og Opium; den er altsaa en Gift, der virker narkotisk. Theobromin tilhører samme Gruppe.

De Stoffer, som har det største Giftindhold, viser sig at være dem, der bruges mest, dem vi allerhelst vil nyde. Hvor oplyste Folk end vil give det Udseende af at være, vil de endnu helst spise af den forbudne Frugt; de tænker ikke paa, at denne kan blive Aarsagen til deres tidlige Død.

Vi kommer ogsaa til at nævne Tobakken.

Det Giftstof, som Tobakken indeholder, kaldes Nikotin, og Indholdet varierer fra $^1/_2$ til 8 %. Denne Gift er saa stærk, at dersom et Menneske indtog $^1/_{10}$ gr, vilde det hurtigt medføre Doden. Der maa særlig advares mod Brugen af Cigaretter. Tobakken behover forøvrigt ikke nogen særlig Omtale; man behover kun at tage en lidenskabelig Tobaksryger i Øjesyn og lægge Mærke til hans bleggule Ansigt, gule Tænder og ildelugtende Aande; alt det taler sit eget tydelige Sprog.

Jeg har nu sogt at fremstille de mest brugelige Næringsmidler med Angivelse af deres Giftstoffer. Der findes mange andre Stoffer i hver enkelt af de anførte Midler, men jeg tager i Betragtning, at ikke alle af Bladets Læsere har de nødvendige Forudsætninger til at bedomme et Produkt efter de mange Tal, som da nødvendigvis vilde fremkomme, disse Tal vil vist snarere forvilde mange og vanskeliggore dem Forstaaelsen.

Mange vil maaske sige, at alt dette ikke hører hjemme blandt Evangeliets Principper. Jo; alt dette er det netop lige saa nødvendigt for os at lære som at lære Trosartiklerne og de 10 Bud.

Det betyder saa uendelig lidt at bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, hvis vi ikke lever efter de Bud og Love, der er os givet gennem ham. Der naas mere ved at leve efter, hvad han har lært os, end ved at bære Vidnesbyrd. Tænk paa Kristi Ord: »Vis mig din Tro af dine Gerninger.« Den bedste og mest værdige Maade at vise sin Tro paa Joseph Smiths guddommelige Mission vil utvivlsomt være at leve efter, hvad Gud har lært os gennem ham.

Aarhus, i September 1920.

P. L. Olsen.

BREV FRA PRÆSID. ANTHON H. LUND.

Salt Lake City, 17. August 1920.

Præsident Carl E. Peterson.

Kære Broder Peterson! — Modtaget Deres Brev af 22. Juli og læst det med stor Interesse. Det glæder mig, at De havde ladet alle Forsamlingshusene gøre pænt i Stand, da Præsident Smith og Bro. Wells besøgte Eder. Jeg modtog et Brev fra Bro. Wells fra Aalborg, i hvilket han fortalte mig, hvor meget han glædede sig ved sit Besøg i hin gamle By og i alle de andre Byer, han besøgte i Skandinavien.

Hvad angaar at sende Missionærer til Skandinavien, staar alt ved det samme. Bro. Smoot gør, hvad han kan, og nu, da England har aabnet sine Porte for vore Missionærer, venter jeg, at vi snart vil kunne sende Missionærer til Danmark, Norge og Sverige.

De siger, at Forholdene i Danmark for Tiden er urolige. Danmark har altid været et roligt, lovlydigt Land og ikke hurtigt til at gøre Forandringer. Hele Verden synes jo imid-

lertid at være i Uro. Jeg haaber dog, der ikke vil ske noget i Danmark, som vil kuldkaste den gode Tingenes Tilstand, som altid har eksisteret der.

I Lordags og i Søndags havde Skandinaverne fra hele Staten en udmærket Sammenkomst her. Vi fejrede Broder Erastus Snows Arbejde og Udførelsen af den forste Daabshandling i Skandinavien. Der blev aflagt udmærkede Vidnesbyrd, og en udmærket Aand besjælede alle Moderne. Da vi sluttede Sondag Aften, folte alle, at det havde været en aandelig Fest. Deres Broder Andreas Peterson talte i Tabernaklet Søndag Eftermiddag og gav os en glimrende Tale paa Svensk. Det var et Mode med Adgang for alle, men jeg greb Lejligheden til at lade ham tale paa Svensk, Broder J. C. Thoresen paa Norsk og Præsident Rasmussen paa Dansk. Gulvet i Tabernaklet var fuldstændig fyldt, og det saa ud som til Konference, kun var Gallerierne ikke taget i Brug. Søndag Middag inviterede vi alle de udenbys Besøgende til Lunch i Odeon Hall, og omkring 800 tog Del i det festlige Maaltid og havde Lejlighed til at se hinanden og forny gammelt Bekendtskab; det var altsammen særdeles vellykket. I Gaar Aftes havde Skandinaverne en lille Udflugt til Liberty Park og underholdt sig med Sang, Musik, Oplæsning o. s. v. Disse aarlige Sammenkomster hjælper udmærket til at holde gammelt Bekendtskab vedlige, og det er en Glæde at modes med de trofaste Sidste Dages Hellige.

Præsident Grant er for Tiden i Kalifornien for at varetage Kirkens Affærer. Værket skrider i al Almindelighed udmærket fremad i De forenede Stater. Vi har ikke saa faa Missionærer i Virksomhed i de forskellige Missioner i Staterne. Jeg vilde onske, vi kunde faa nogle Ældster sendt til Skandinavien for at hjælpe i den gode Sag der.

Modtag de venligste Hilsener med Haab om, at Arbejdet maa vedblive at gaa frem i Deres Mission.

Deres Medarbejder

Anthon H. Lund.

NU HVILER ANSVARET PAA DIG!

Vore illustrerede Ugeblade har i den senere Tid bragt ikke saa faa Billeder fra Utah; i det sidste Nr. af »Vore Herrer« var der saaledes et udmærket Billede af Templet i Salt Lake City med nogle faa Kommentarer til. Bladet berorte bl. a. ganske let, hvilket kæmpemæssigt Arbejde de Sidste Dages Hellige havde udfort ved at rejse dette Tempel, at de med utrolige Anstrengelser havde transporteret Granitten fra Bjergene ned til Bygningsstedet og saaledes faktisk vist, at deres Tro kunde flytte Bjerge; men, fojede Journalisten til, nu er Mormonismen paa Retur. De vantro faar overhaand i Utah, og de Missionærer, som udsendes, gor ikke mere saa rig en Host som tidligere.

Naturligvis maa vi smile lidt ved Paastanden om, at Mormonismen er paa Retur; vi ved jo, at Kirken aldrig har været saa stærk som i Dag, aldrig saa stærk, hvad Medlemsantallet angaar, aldrig saa fremskreden, hvad Kirkens aandelige Tilstand i al Almindelighed angaar, aldrig saa stærk i økonomisk Henseende som nu. Hans sidste Bemærkning giver os derimod Grund til lidt Overvejelse. Ganske vist er Tillæget i andre Lande, f. Eks. i Amerika, vistnok lige saa stort som for, og taget som et Hele overgaar Tilgangen til vor Kirke langt den til andre Kirkesamfund, men naar vi betragter Tilstanden i Norden, maa vi indromme, at Krigen har bragt om ikke Stilstand saa dog Aftagen i Tilgangen. Dette bor bringe os til at tænke. Naar vi ser tilbage, var der ogsaa i tidligere Tider Aar, da der ikke var saa mange Missionærer her, men Værket rullede fremad og voksede alligevel; de indfodte Brodre arbejdede nemlig utrætteligt med. Det hvilede paa dem at rulle Herrens Værk frem, og de viste sig Ansvaret voksen! Nu er Forholdene omtrent de samme, selv om Grunden dertil er en anden; Missionærerne er faa, og Ansvaret hviler paa os — paa dig og mig. Skulde vi ikke kunne gøre vor Del lige saa godt som vore Brødre den Gang. Haaber vi at faa Belon-

ning sammen med dem? for i saa Fald maa vi tage fat og arbejde lige saa haardt, som de gjorde, thi Gud er den retfærdige Arbejdsherre, hos ham faar vi kun, hvad vi har fortjent, hos ham faar lige Arbejde lige Lon. Naar vore Brodre i sin Tid kunde bære Sagen paa deres Skuldre, maa vi kunne gore det samme, — men vi maa arbejde og ikke blive trætte.

Glem ikke, hvad vi tidligere skrev i »Stjernen«, uddel Skrifter, naar Lejlighed gives: hvert Skrift, du uddeler, er et Sædekorn, du saar i Jorden, og det spirer maaske og gror uset af dit Øje for en Dag at sætte herlig Frugt, og skulde nogle af Sædekornene raadne, da sorg for stadig at saa nye, og nogen af dem vil utvivlsomt gro, og din Host vil blive herlig og din Fortjeneste stor. Vi synes maaske kun, vi gor saa lidt, men lad ikke det blive Grunden til, at vi slet intet gor — vor Arvefjende vilde kun være alt for glad ved, om han paa den Maade kunde bringe os til at tabe Modet — en Bygning er opført af mange smaa Sten, og skont en enkelt af Stenene ikke synes at være ret meget, kan ingen af dem undværes; lad *dit* Arbejde være en af Stenene, være det end den allermindste — du har dog givet dit Bidrag. Og husk i Dag og husk i Morgen, husk under dit Arbejde og husk i din Fritid, at nu hviler Ansvaret paa dig! *A. J.*

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat)

Jeg fandt Hyrden liggende paa Jorden ved Foden af en stejl Skrænt. Da jeg viste mig, saa han op og smilede til mig gennem Smerterne; derpaa kom der et Glimt af Frygt i hans store brune Øjne. Det var en Dreng, en stor pæn Dreng.

Jeg loftede min Randsel af Skulderen og gik hen til ham, og da jeg saa Frygt præge sig i hans Ansigt, talte jeg til ham og sagde, at han ikke skulde være bange. Min Stemme og mit Ansigt maa have bibragt ham Forstaaelse af, at jeg

var venligsindet, thi han lagde sin Haand paa sit Ben og ytrede en Del for mig ganske uforstaaelige Ord. Da han saa, at jeg ikke forstod ham, pegede han paa Skrænten og derefter paa sit Ben, og saa forstod jeg ham: Hans Ben var brækket ved, at han var faldet ned ad Skrænten.

Hvor bankede ikke mit Hjerte af Medfølelse med denne Dreng; jeg holdt af ham fra samme Øjeblik, og jeg gør det endnu. Ved Synet af ham, som han laa der og gennem sin Smerte saa op i mit fremmede Ansigt med et bedrovet, men tillidsfuldt Smil, rørte der sig noget i mit Hjerte, noget, som jeg ikke havde følt siden min Barndoms Lege og Glæder, og hvor var jeg ikke glad.

Et lille Lam kom klavrende op til dets Herre, men standsede ved Synet af mig og udstødte en jammerlig Brægen. Drengen saa paa det, saa paa mig og derpaa op paa Skrænten, og jeg forstod ham igen: Det var, da han var klatret op for at hjælpe Lammet, at han var forulykket. Jeg lagde mit Tæppe under Drengens Hoved og undersøgte det tilskadekomne Lem. Jeg kunde ikke gøre meget for at hjælpe ham, men jeg anbragte Benene saa godt jeg kunde i den rigtige Stilling og bandt det med Tøjstrimler fast til en lige Pilegren. Vi prøvede at tale sammen, men uden Resultat. Skønt han var en stor Dreng, løftede jeg ham op og bar ham hen i Retning af Faarene. Lammet sprang brægende af Sted ved vor Side. Drengen pegede i den Retning, hvori jeg skulde gaa, og det varede ikke længe, før jeg saa et lille Hus bygget af Sten og tækket med Græstørv. Jeg bar ham ind og lagde ham paa en Seng, som fandtes i det ene Hjørne.

Hans Ben maa have pint ham meget, men han var taalmodig og tapper, og da han mærkede, at jeg var udmattet af Anstrengelserne, pegede han paa et Slags Skab i et andet Hjørne af Hytten, hvor jeg ved at aabne Døren fandt fuldt op af Fødevarer. Der var Brød, Ost, Kød og Ting, som jeg ikke kendte, samt en Krukke Mælk. Jeg satte noget af Maden frem paa et lavt Bord ved Sengen og bød Drengen det. Han

betydede mig at gaa hen til Skabet igen, og jeg fandt snart Knive og Tallerkener, hvoraf nogle var af Metal og andre af Ler. Den syge Dreng brød et Stykke af Brødet og skar et stort Stykke Kød og lagde begge Dele foran mig tillige med en Skaal og opfordrede mig til at spise, derpaa begyndte han at spise lidt selv, og jeg faldt ind med en rigtig god Appetit. Brødet var af Rug og Byg og smagte dejligt — og Mælken! Den var som Nektar for mine Læber.

Jeg kunde se, at Drengen var ængstelig for Faarene. Solen var igen gaaet mod Nord, hvilket ethvert andet Sted paa Jorden vilde betyde Nat og Mørke. Jeg gik ud og drev uden videre Anstrengelse Faarene hen til Hytten, hvor de straks lagde sig ned og slog sig til Ro. Da min lille Kammerat hørte det, takkede han mig ved at trykke min Haand. Jeg sad paa Kanten af hans Seng, han holdt mig i Haanden, og jeg saa paa hans Ansigt og prøvede paa at forstaa hans fremmede Sprog.

Han var meget træt og sov, naar Smerterne gav ham lidt Ro; jeg selv maa ogsaa have døset lidt. Jeg forstod, at jeg maatte se at skaffe Hjælp, og det lykkedes mig at faa ham til at forstaa dette og ogsaa, at hvis han kunde give mig en Skrivelse med til hans Venner, vilde det være af uvurderlig Hjælp for mig. Jeg vidste ikke, om han kunde skrive eller ej, men det blev jeg snart overbevist om. Han viste mig, hvor jeg skulde finde hans Skrivematerialer, der bestod af smaa Stykker tyndt præpareret Skind, et Instrument, der lignede en Staalpen, og en Krukke sort Blæk. Paa et af disse Blade fik han snart noget skrevet, og han viste mig den Retning, hvori jeg skulde gaa, og med et opmuntrende Smil og en Hilsen med Haanden forlod jeg ham og skyndte mig af Sted.

V.

Jeg gik ad en velbanet Sti længere ned i Dalen og kom paa min Vej forbi mange Hytter, men de var alle ubeboede. Da Stigningen blev mindre og Landet mere fladt, saa jeg, at

Græsset var blevet slaaet, og hist og her saa jeg ogsaa nylig afhostede Stubmarker. Jeg modte nu flere Faar og ogsaa Koer og Heste. Hestene var af den lille haardfore Race, jeg havde set i Norge.

Menneskelige Væsener modte jeg imidlertid ikke, for jeg havde vandret i næsten to Timer. Jeg blev indhentet af to Mænd, der korte i en firehjulet Vogn, trukket af to Heste. De korte temmelig hurtigt og bemærkede mig ikke, før de var lige ved Siden af mig, men saa snart de kom til at se mig, standsede de og betragtede mig med Undren. Jeg tovede ikke, men gav dem straks det skrevne Budskab, som de læste og ojeblikkelig forstod. De betragtede mig paany opmærksomt og talte sammen i deres uforstaaelige Sprog; jeg svarede dem paa engelsk, men det blev ingen af os klogere af. De vendte derpaa Vognen efter at have ladet mig forstaa, at jeg skulde blive ved lige ud. De var snart ude af Syne, og jeg traskede videre med min dyrebare Haandtaske, som nu var det eneste Stykke Bagage, jeg forte med mig.

*

Idet jeg ser igennem, hvad jeg har skrevet, frygter jeg for, at jeg har dvælet for meget ved Enkelthederne i min Fortælling, og at jeg paa denne Maade næppe vil naa at berette de mere vigtige Begivenheder. Jeg vil derfor forbigaa meget af, hvad jeg saa og horte, og kun holde mig til Hovedpunkterne, skont jeg ved, jeg er slem til at lade mine Tanker lobe af med mig, især naar jeg tænker paa dem, jeg har forladt. Maaske jeg en Gang helt vil kunne glemme den Verden, hvorfra jeg kom, ligesom de her fortæller, at alle Mennesker en Gang har levet i en Aandeverden, men glemte alt henhorende til den, da de blev fodt. Jeg onsker af og til, at jeg ogsaa maatte glemme alt, hvad jeg folte og kendte i hin Verden nu saa fjern, men maaske dette er en Svæklings Ønske, en, som soger at unddrage sig, hvad det har behaget Gud at lægge paa ham. (Fortsættes.)

KIRKENS OPGAVE.

(Brudstykke).

... Kirkens Arbejde kan ikke afsluttes, for alle i det mindste har hort Sandheden. Der vil ikke blive Tale om nogle faa frelste Sjæle ved Guds Trone, medens de mange er i Helvede. Kirkens store Mission maa blive at bringe alle Mennesker til Sandhedens Erkendelse. Det er Kirkens fundamentale Opgave. Imidlertid bliver Menneskene jo ikke frelste alene ved at blive lærte om Sandheden. De maa leve efter den i deres daglige Liv. I Sandhed! Livet er en Rækkefølge af Dage, som aldrig faar Ende, og hver Dag bor være lidt videre fremme i Udvikling end den foregaaende. Hver Dag maa være vel anvendt. Kirken maa hjælpe hver Dag i alle Dagens Krav lige fra den Fode, Mennesket nyder, til den højeste aandelige Tanke, der tænkes. Hver Dag maa være et Trin fremad mod den evige Ophojelse, som er Maalet. Dette er Haabet for i Dag. At yde sin Bistand i dette daglige Arbejde er en af de vigtigste Opgaver i Kirkens Missionsarbejde. Hver Dag maa for Kirkens Medlemmer blive en lykkelig Dag.

Dr. *John A. Widtsoe.*

Tal om det, som volder dig Nag,
Og du har talt din Næstes Sag.
Tal om det, som volder dig Fest,
Og du har alle, som lever, til Gæst.

Viggo Stuckenberg.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).